

Clinton Global Initiative
New York, 15-17 Sept. 2005

**Προοδευτική Διακυβέρνηση,
Διαφάνεια και Εντιμότητα**

ΤΟΥ

Κώστα Σημίτη

Όλοι λίγο πολύ συμφωνούμε ότι μια διακυβέρνηση οφείλει να είναι διαφανής και χρηστή για να είναι αποτελεσματική και να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των πολιτών. Μια διαφανής διακυβέρνηση πείθει για την ανάγκη σεβασμού των κανόνων διοίκησης και παρεμποδίζει την κακοδιαχείριση. Μια χρηστή διακυβέρνηση αυξάνει την αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος, συμβάλει στην κοινωνική συνοχή και δημιουργεί έτσι την εμπιστοσύνη στους πολίτες για να πραγματοποιήσουν επενδύσεις.

Παρ' όλα αυτά, όλοι μας επίσης γνωρίζουμε, ότι κυβερνήσεις που ανέχονται και στηρίζουν τη διαφθορά, αποτελούν συνηθισμένο φαινόμενο. Πολλές κοινωνίες λειτουργούν με τρόπους που παράγουν, ευνοούν και συντηρούν μη χρηστές και αδιαφανείς διακυβερνήσεις. Ακόμη και τα ανεπτυγμένα κράτη δεν προάγουν πάντα με τις συμπεριφορές και τις σχέσεις τους στην παγκόσμια κοινωνία την χρηστή διακυβέρνηση.

Ένα παράδειγμα που έρχεται αμέσως στο νου μας είναι τα αυταρχικά κράτη, τα στρατιωτικά ή δικτατορικά καθεστώτα. Η ανέλεγκτη εξουσία ενός ηγέτη ή μιας ομάδας, η εξουσία που δεν αποδέχεται την κριτική συνεπάγεται ένα πολιτικό σύστημα που εργάζεται με κάθε τρόπο για την διαίωνισή του και τον πλουτισμό του. Η διαφθορά είναι το μέσο προσηταιρισμού οπαδών και άσκησης εξουσίας.

Άλλο παράδειγμα αποτελούν οι κοινωνίες στις οποίες ομάδες με ισχυρά τοπικά ή εθνοτικά χαρακτηριστικά ή οικογένειες και

προύχοντες διαφεντεύουν περιοχές και επηρεάζουν την οργάνωση και λειτουργία του κράτους. Το σύστημα οικονομικής και πολιτικής εξουσίας έχει τότε έντονα πελατειακά χαρακτηριστικά. Κάθε ομάδα, κάθε οικογένεια φροντίζει τους δικούς της, προσπαθεί να αποκλείσει τους άλλους και δημιουργεί ιδίως ένα εκτεταμένο πλέγμα πελατών. Τα οφέλη της δημόσιας εξουσίας είναι μόνο για τους πελάτες. Οι θέσεις, οι κρατικές παροχές, οι ευνοϊκές ρυθμίσεις προορίζονται γι' αυτούς. Οι κανόνες της χρηστής διοίκησης δεν ισχύουν για τους φίλους και η διαφάνεια είναι ένα περιττό εμπόδιο στη λειτουργία των πελατειακών σχέσεων. Τέτοια φαινόμενα είναι διαδεδομένα σε κοινωνίες της ύστερης ανάπτυξης, στις οποίες η διοίκηση αποτελεί το λάφυρο της πολιτικής παράταξης που κερδίζει τις εκλογές.

Διακρίνουμε συνήθως μεταξύ της μικρής διαφθοράς και της μεγάλης διαφθοράς. Μικρή διαφθορά αποτελεί για παράδειγμα ο χρηματισμός της διοίκησης για να προβεί σε ενέργειες που ανήκουν στις καθημερινές υποχρεώσεις της. Θεωρούμε ότι η μικρή διαφθορά είναι προάγγελος της μεγάλης διαφθοράς. Αυτή είναι όμως μια απλοποιητική προσέγγιση, η οποία συγκαλύπτει τις διαφορετικές αιτίες της διαφθοράς και τις διαφορετικές ευθύνες των όσων διοικούν.

Ο υπάλληλος που εκδίδει ένα πιστοποιητικό μόνο αφού πάρει ένα φιλοδώρημα ή ο αστυνομικός που δεν αναφέρει μια παραβίαση του νόμου επειδή χρηματίζεται έχουν κατά κανόνα αυτή τη δυνατότητα όταν πάσχει η κρατική διοίκηση. Όταν σωρεύονται αδιεκπεραίωτοι φάκελοι επί πολλούς μήνες σε ένα γραφείο της διοίκησης λόγω έλλειψης προσωπικού τόσο ο πολίτης όσο και ο

υπάλληλος μπορούν να επιδιώξουν να αλλάξουν την προτεραιότητα επεξεργασίας με χρηματισμό. Όταν η αμοιβή του αστυνομικού είναι πολύ χαμηλή είναι πιθανό να επιδιώξει να την αυξήσει με μικροεκβιασμούς. Η μικρή διαφθορά διαδίδεται ως πρακτική της διοίκησης όσο δεν εκλείπουν οι αιτίες της. Το κακό παράδειγμα του χρηματισμού έλκει και μεταβάλλεται σε κανόνα.

Η μεγάλη διαφθορά έχει άλλες αιτίες. Δεν την προκαλεί ο μικρουπάλληλος με το μικροποσό που εξασφαλίζει. Όταν μια κυβέρνηση παραχωρεί μια άδεια εκμετάλλευσης πετρελαίου και οι υπεύθυνοί της απαιτούν μια προμήθεια για την ενέργειά τους αυτή, επιδιώκουν να ισχυροποιήσουν την προσωπική τους εξουσία και θέση. Η εξουσία εξυπηρετεί την εξουσία για να αναπαράγεται. Σ' αυτές τις περιπτώσεις πάσχει το σύστημα διακυβέρνησης και όχι μόνο η ατομική ηθική.

Πάσχει όμως και η ηθική εκείνων που παίρνουν την έγκριση για την εξόρυξη πετρελαίου. Αυτοί προκαλούν και συντείνουν στη διαφθορά. Χωρίς τη συμβολή τους δεν θα ήταν δυνατό να σωρεύονται τόσα χρήματα από αναπτυσσόμενες χώρες σε φορολογικούς παραδείσους και να ανήκουν τόσες υπεράκτιες εταιρίες σε ιθύνοντες χωρών που καταγγέλλονται για διαφθορά. Μπορεί οι επιχειρηματίες των αναπτυγμένων χωρών να μη διανοούνται να δωροδοκήσουν τους πολιτικούς της χώρας τους, αλλά θεωρούν ως εξίσου αυτονόητο ότι οι κανόνες της χρηστής διοίκησης δεν ισχύουν σε άλλες χώρες και ότι πάντως είναι θεμιτό να τους παρακάμπτουν. Παραβρέθηκα ως πρωθυπουργός σε μια συζήτηση για την εξέλιξη της πολιτικής κρίσης που απειλούσε να ανατρέψει τον γνωστό για τη διαφθορά του ηγέτη μιας αφρικανικής

χώρας. Πολλοί συνάδελφοί μου πρωθυπουργοί υποστήριξαν ότι θα πρέπει να υποστηριχθεί ο δικτάτορας «για να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο». Αλλά δεν πρέπει να είμαστε ανεκτικοί στα φαινόμενα αυτά, αν θέλουμε πράγματι να εξαλείψουμε τη διαφθορά και την υπανάπτυξη.

Οι μέχρι τώρα αναφορές μου δημιουργούν ίσως την εντύπωση ότι η διαφθορά και η κακοδιοίκηση συνδέονται μόνο με κοινωνική υστέρηση. Αλλά υπάρχουν και σε ανεπτυγμένες χώρες. Στις αρχές του καλοκαιριού διαβάσαμε ότι οι υπεύθυνοι μιας επιχείρησης από τις μεγαλύτερες του κόσμου ιδιοποιήθηκαν τεράστια ποσά εξαπατώντας και ζημιώνοντας τους μετόχους της εταιρίας τους και τους αποταμιευτές κατά δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτοί οι υπεύθυνοι ούτε ζούσαν στη φτώχεια ούτε ήταν υποχρεωμένοι να υπηρετήσουν ένα δικτατορικό καθεστώς. Ήταν οπαδοί ενός τρόπου ζωής που έχει ως κυρίαρχη αξία το κέρδος και επιφυλάσσει την αναγνώρισή του σ' αυτούς που αποκτούν όλο και περισσότερο πλούτο. Η διαφθορά τους δεν πήγασε από τη μικρή διαφθορά. Ήταν ιδεολογική και ενυπήρχε στο σύστημα αξιών, το οποίο ασπάζονταν.

Η παγκοσμιοποίηση των αγορών συνέτεινε στο να συνδυασθεί η διαφθορά των ανεπτυγμένων κοινωνιών με εκείνη των αναπτυσσομένων χωρών και επέτεινε τη διαφθορά ιδίως στις τελευταίες. Με την αναπτυσσόμενη συνεργασία προέκυψαν για τους διοικούντες στις αναπτυσσόμενες χώρες περισσότερες δυνατότητες να εκμεταλλευτούν την προθυμία των επιχειρήσεων των αναπτυγμένων χωρών να επικρατήσουν στον ανταγωνισμό παραβιάζοντας τους κανόνες χρηστής διοίκησης. Προέκυψαν

επίσης, ακόμη και εν ονόματι καταπολέμησης της διαφθοράς και της υπανάπτυξης, νέοι τομείς διαφθοράς. Ιδιωτικοί οργανισμοί με διεθνή απήχηση που εξετάζουν τις εξελίξεις των οικονομιών, τις επιδόσεις των επιχειρήσεων, παρέχουν συμβουλές σε επενδυτές ή μετρούν τη διαφθορά και την κακοδιοίκηση στον κόσμο εξαρτούν την κρίση τους από χρηματικές ή άλλες παροχές. Την βελτιώνουν ή την χειροτερεύουν ανάλογα με το τι τους παρέχεται. Οι χώρες που επιζητούν να έχουν μια θετική εικόνα για να υποβοηθηθούν στην αναπτυξιακή τους πορεία είναι εύκολα θύματα παρόμοιων εκβιασμών.

Η σύντομη αυτή αναφορά σε φαινόμενα διαφθοράς μας επιτρέπει ορισμένα συμπεράσματα.

Η εντιμότητα δεν επιβάλλεται όσο και αν το επιθυμεί μια πολιτική ηγεσία. Οι διακηρύξεις για την ανάγκη καταπολέμησης της διαφθοράς έχουν ελάχιστα αποτελέσματα, όταν οι κοινωνικές συνθήκες δεν προάγουν την εντιμότητα, αλλά προάγουν την ανεντιμότητα. Η χρηστή διοίκηση προϋποθέτει κυρίως τη διαμόρφωση συνθηκών, οι οποίες αίρουν τις αντικειμενικές δυνατότητες διαφθοράς και περιορίζουν την υποκειμενική διάθεση για παραβατική συμπεριφορά. Η κοινωνική ανάπτυξη και προπαντός η παιδεία είναι τα πιο σημαντικά όπλα για να επιτύχουμε μια διαφανή και έντιμη διοίκηση. Οι ανοιχτές διαδικασίες λήψεως αποφάσεων, η συμμετοχή εκπροσώπων διαφόρων κοινωνικών και πολιτικών φορέων, ο διάλογος, ο έλεγχος και η δημόσια λογοδοσία περιορίζουν αυθαίρετες αποφάσεις με κίνητρο τον παράνομο πλουτισμό. Αλλά και η εμπέδωση ηθικών αξιών, η δημιουργία ενός ανθρώπινου

δυναμικού που έχει τις δυνατότητες να σχεδιάζει λύσεις, να αποτιμά εναλλακτικές λύσεις, να καθιερώνει κανόνες και πρότυπα είναι ένας αποτελεσματικός τρόπος περιορισμού προτάσεων που έχουν πηγή τους τη διαφθορά. Μια κοινωνία με ανεπτυγμένους μηχανισμούς προετοιμασίας και λήψεις αποφάσεων επιτυγχάνει να προλάβει συμπεριφορές που αγνοούν κανόνες και επιδιώκουν αποκλειστικά το προσωπικό όφελος.

Η χρηστή και αποτελεσματική διακυβέρνηση εξαρτάται λοιπόν από συγκεκριμένους κανόνες, θεσμούς και δράσεις.

Θα αναφερθώ σε ορισμένους.

- α) Οι δημοκρατικές διαδικασίες και η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διαφάνεια αποτελούν ισχυρά μέσα περιορισμού αυθαιρεσιών. Επιτρέπουν την κρίση, τον αντίλογο και τη διερεύνηση των στοιχείων. Πρέπει ως εκ τούτου να επιδιώκονται σε όλη της έκταση της διακυβέρνησης, στην κεντρική και αποκεντρωμένη εξουσία, στην τοπική αυτοδιοίκηση, στους κρατικούς οργανισμούς και στις δημόσιες επιχειρήσεις.
- β) Παράλληλα πρέπει να προωθήσουμε διαδικασίες συμμετοχής της κοινωνίας των πολιτών και των οργανώσεών τους -λ.χ. των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των μη κυβερνητικών οργανώσεων, των πρωτοβουλιών των πολιτών- κατά το στάδιο διαμόρφωσης των πολιτικών και της επεξεργασίας των αποφάσεων. Αξίζει επίσης να εξετάζουμε σε ορισμένες περιπτώσεις τη βαθμιαία εκχώρηση αρμοδιοτήτων -ελεγκτικών

στην αρχή και έπειτα αποφασιστικών- στην κοινωνία των πολιτών και των νομιμοποιημένων εκφραστών της.

- γ) Είναι ανάγκη να αναζητήσουμε και τις καλύτερες ρυθμίσεις και τις καλύτερες πρακτικές που περιορίζουν τις δυνατότητες διαφθοράς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η αντικειμενικοποίηση των διαδικασιών για τη λήψη αποφάσεων. Μια περίπτωση από την περιοχή της φορολογίας αποτελεί ο υπολογισμός του φόρου μεταβίβασης κατά την αγοραπωλησία ακινήτων με εκ των προτέρων προσδιορισμένες αντικειμενικές αξίες. Οι εφοριακοί υπάλληλοι δεν έχουν τότε την ευχέρεια να αποφασίζουν οι ίδιοι για την αξία του μεταβιβαζόμενου ακινήτου και δεν υπάρχει έτσι η δυνατότητα για συναλλαγές και εκβιασμούς. Ένα άλλο παράδειγμα είναι η υιοθέτηση μιας διαδικασίας κατά την κύρωση διαγωνισμών δημοσίων έργων, η οποία εξαρτά την απόφαση από μια ομοιόμορφη για όλους αποτίμηση των προσφορών που γίνεται με μαθηματικό τύπο. Τέλος, σημαντική είναι η συμβολή της απλοποίησης των διαδικασιών με την αξιοποίηση της ηλεκτρονικής τεχνολογίας. Περιορίζει τη δυνατότητα κωλυσιεργιών και άρα και εκβιασμών.
- δ) Επιβάλλεται η ίδρυση και η ενίσχυση ανεξαρτήτων αρχών που έχουν ως αποστολή την προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών, την εποπτεία ορισμένων κρίσιμων για τη δημόσια ζωή περιοχών και την εύρυθμη λειτουργία της οικονομίας, όπως λ.χ. στους τομείς της ενέργειας και των τηλεπικοινωνιών.

- ε) Πρέπει να ενισχύσουμε την αποτελεσματικότητα της διακυβέρνησης με τη διαμόρφωση προδιαγραφών, προτύπων, κανόνων, την εκπαίδευση και εξειδίκευση του προσωπικού και τη συμμετοχή σε σημαντικές διαδικασίες ανεξαρτήτων εμπειρογνομώνων.
- στ) Οφείλουμε να ενδυναμώσουμε την ανεξάρτητη δικαιοσύνη και να προωθήσουμε μεταρρυθμίσεις και πρακτικές για την ταχεία επίλυση των διαφορών. Οι θιγόμενοι από τις αποφάσεις του κράτους να έχουν τη δυνατότητα να ζητήσουν δικαστική προστασία και αυτή να τους παρέχεται με τρόπο, ώστε οι αποφάσεις της διοίκησης να είναι δυνατόν να ανατραπούν.
- ζ) Πρέπει να διευρύνουμε την αρχή της λογοδοσίας, ώστε όσοι λαμβάνουν σημαντικές οικονομικές αποφάσεις να υποχρεώνονται σε πλήρη πληροφόρηση και οι οικονομικοί απολογισμοί τους να ελέγχονται σε τακτικές διαδικασίες. Το ρυθμιστικό πλαίσιο οφείλει να καθιστά πραγματικά υπόλογους στους πολίτες όσους παραβαίνουν τους κανόνες της χρηστής διοίκησης.
- η) Επιβάλλεται να υπάρχουν κανόνες για τη χρηματοδότηση των κομμάτων και των πολιτικών προσώπων με κυρώσεις στην περίπτωση της μη τήρησής τους και να καταπολεμήσουμε με κάθε πρόσφορο τρόπο το «μαύρο χρήμα».
- θ) Οι έλεγχοι των περιουσιών όσων ασκούν εξουσία πρέπει να είναι αποτελεσματικοί. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να οδηγούν το δυνατόν ταχύτερο σε συμπεράσματα έστω και για ένα πολύ

μικρό δείγμα ελεγχόμενων. Η ολοκλήρωσή τους και η τιμωρία όσων παρέβησαν τους κανόνες να λειτουργούν παραδειγματικά. Έλεγχοι σε μεγάλο αριθμό που δεν ολοκληρώνονται ή είναι επιφανειακοί συντείνουν παρά περιορίζουν την κακοδιαχείριση.

- i) Χρειάζονται τέλος κανόνες για τις διεθνείς συναλλαγές και το παγκόσμιο εμπόριο που να θέτουν φρένο στη διαφθορά. Τέτοιους κανόνες έχει διαμορφώσει ο ΟΟΣΑ. (Σύμβαση για την καταπολέμηση της δωροδοκίας αλλοδαπών δημοσίων λειτουργών σε διεθνείς επιχειρηματικές συναλλαγές. Παρίσι 17.12.1997) Χρειάζεται όμως η συνεχής βελτίωσή τους και προπαντός η εφαρμογή τους.

Η εφαρμογή των παραπάνω επιλογών απαιτεί ευρηματικότητα και μέτρο. Με τις πολιτικές πρωτοβουλίες μας δεν πρέπει να κάνουμε τη ζωή της διοίκησης δύσκολη, να αυξήσουμε την ευθυνοφοβία και την γραφειοκρατία, αλλά αντίθετα να βελτιώσουμε την ποιότητα, την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητά της.

Την προσοχή μας πρέπει να στρέψουμε, κατά προτεραιότητα, στις βέλτιστες πρακτικές (best practices) που έχουν δοκιμασθεί και καταξιωθεί κατά την εφαρμογή τους στις διάφορες χώρες. Χρειαζόμαστε ανταλλαγή απόψεων με βάση τις μέχρι τώρα εμπειρίες.

Κλείνοντας, θέλω να υπογραμμίσω κάτι που ξεφεύγει ίσως από τη συζητούμενη θεματική αλλά το θεωρώ σημαντικό. Η Global Initiative που προωθεί ο Πρόεδρος Κλίντον είναι μια απάντηση

στην παγκοσμιοποίηση και στα προβλήματα που γεννά. Μια απάντηση στηριγμένη στην αποδεκτή από όλους αξία της παγκόσμιας αλληλεγγύης. Με αυτήν οδηγό η πρωτοβουλία μπορεί να αναδειχθεί σε σημαντικό πόλο αναφοράς και επιρροής των διεθνών εξελίξεων. Μπορεί να βοηθήσει τόσο τους διεθνείς οργανισμούς, αλλά και τα κράτη και να συνεισφέρει στη διαμόρφωση της παγκόσμιας διακυβέρνησης στον 21^ο αιώνα για τους πολίτες μας και τις γενιές που έρχονται. Οι προσπάθειες που ξεκίνησαν με τη δημιουργία του ΟΗΕ πριν από εξήντα χρόνια χρειάζονται μεγαλύτερη έκταση και μεγαλύτερη ένταση όχι μόνο από τον ΟΗΕ αλλά και από τη διεθνή κοινωνία πολιτών. Πιστεύω ότι πρέπει να στηρίξουμε με όλες μας τις δυνάμεις την προσπάθεια που άρχισε εδώ και να δώσουμε συνέχεια στην τριήμερη συνάντηση της Clinton Global Initiative.

Clinton Global Initiative
New York, 15-17 Sept. 2005

**Progressive Governance,
Transparency and Integrity**

by

Constantine Simitis

Most people are of the opinion that government must be transparent and principled in order to be effective and to meet the needs of citizens. Transparent governance convinces people of the need to respect the rules of administration and it puts a check on bad management. Principled governance enhances the trustworthiness of the political system and contributes to social cohesion, thus giving the public the confidence to make investments.

Nevertheless, we also know that governments often tolerate and support corruption, and will not accept transparency, monitoring or accountability, usually because of economic, social and political conditions. Many societies operate in ways that produce, favour and maintain unprincipled and non-transparent governments. Our own behaviour and relations in global society do not always promote principled governance.

One example that comes to mind is that of authoritarian states, military or dictatorial regimes. Unfettered power concentrated in a single leader or group, power that will not accept criticism, implies a political system that does everything to perpetuate and enrich itself and where

corruption is a means to acquire followers and exercise power.

Another example is that of societies in which groups with strong local or ethnic characteristics, or clans and notables rule areas and influence the organization and operation of the state. Then the system of economic and political power takes on clear characteristics of patronage. Each group, each family looks after its own, endeavours to exclude others and, primarily, creates an extensive network of clients. The benefits of state power are designated solely for their clients, and appointments, state handouts and favourable rulings are reserved for them. The rules of principled governance are not applied to friends and transparency is seen as an unwanted hindrance to the operation of patronage. Such phenomena are common in recently developed societies where the administration becomes the booty of whichever party wins the elections.

A distinction is normally drawn between major and minor corruption. For instance, minor corruption might mean bribing the administration to take actions that fall within its everyday competence. We often see minor corruption as a forerunner of major corruption. But this is a simplistic

approach, which masks the various causes of corruption and the responsibilities of those who rule.

An employee who will only issue a certificate after taking a bribe, or a police officer who does not report an infringement of the law because he or she is being paid a bribe are, as a rule, able to act that way because state administration is feeble. When a huge backlog of pending files has built up in a public office due to a staffing shortage, both the citizen and the official may try to rearrange the order in which they are processed by means of a bribe. When a police officer's wage is very low, he or she may seek to supplement it through petty extortion. Minor corruption becomes widespread as long as its causes remain in place. Bribery proves attractive and soon becomes the rule.

Major corruption has different causes. It does not spring from low-ranking officials and the small sums they pocket. When a government grants a permit to sell oil and its officials demand a commission to issue that permit, they are attempting to strengthen their personal power and position. Power is self-serving and self-perpetuating. In such cases, not only is personal morality enfeebled, but so is the entire system of governance.

The moral standards of those who acquire the permit are also low. They cause and promote corruption. Without such actions, much money from developed countries would not accumulate in tax havens, nor would rulers accused of corruption own so many offshore companies. Entrepreneurs in developed countries who would not dream of bribing politicians in their own countries take it for granted that the rules of principled governance do not apply in other countries and that it is legitimate to circumvent them. As prime minister, I was present at a discussion about the progress of a political crisis that threatened to topple the leader of an African country who was known to be corrupt. Many of my counterparts argued that the dictator should be supported “so as to put our own minds at ease.” But if we really want to wipe out corruption and under-development we cannot tolerate such phenomena.

My examples so far may have given the impression that corruption and bad administration are linked only to developing societies, but they also exist in developed countries. Early this summer we read how executives of one of the largest companies in the world embezzled huge sums, defrauding and damaging their company and its shareholders to the tune of billions of dollars. Those

people neither lived in poverty nor were obliged to serve a dictatorial regime. They embraced a lifestyle whose prime value is profit and confers recognition on those who acquire ever more wealth. Their corruption did not spring from minor corruption. It was ideologically based and inherent in the system of values that they espoused.

The globalisation of markets has helped link the corruption of developed societies to that of developing countries, exacerbating corruption, especially in the latter. Growing co-operation has created more opportunities for the rulers of developing countries to exploit the readiness of companies in developed countries to dominate the competition by breaking the rules of principled governance. New areas of corruption have also emerged, sometimes even in the name of fighting corruption and under-development. For example, some private organisations of international repute which examine economic growth and company performance, and which give advice to investors or assess corruption and bad administration around the world, tailor their assessments according financial or other benefits. They upgrade or downgrade their evaluations according to these benefits. Countries seeking to project a positive image of their developmental progress easily fall prey to such blackmail.

This brief reference to examples of corruption allows us to draw some conclusions.

Honesty cannot be imposed just because a political leadership so desires. Pronouncements about the need to combat corruption have little impact when social circumstances promote dishonesty rather than honesty. Principled administration largely presupposes the formation of conditions that remove the objective potential for corruption and curtail the subjective desire to behave illegally. Social development and, above all, education are the most important weapons in the endeavour to achieve transparent and honest administration. Open decision-making procedures, the participation of representatives of various social and political bodies, dialogue, monitoring, and public accountability all put a check on arbitrary decisions made for the purpose of unlawful enrichment. But also the consolidation of moral values and the creation of a staff force that is capable of planning solutions, evaluating alternatives and establishing rules and models are effective methods of limiting proposals that have their source in corruption. A society with evolved mechanisms for preparing and making decisions can forestall behaviours that shun the rules and aim exclusively at personal profit.

Thus principled and effective governance depends on specific rules, institutions and actions, several of which I shall mention:

1) Democratic procedures and the greatest possible transparency are powerful means of curbing lawlessness. They allow for judgement, disagreement and the investigation of evidence. Therefore they must be pursued throughout government, central and decentralised power, local administration, state organisations and state enterprises.

2) At the same time, we must promote procedures for the participation of civil society and its organisations – such as trade unions, non-governmental organisations, citizens' initiatives – in the policy-formulation and decision-making stages. We should also explore situations where responsibility – initially for monitoring and later for decision-making – may gradually be ceded to civil society and its lawful representatives.

3) We must seek the best regulations and best practices so as to limit the potential for corruption. A typical example is to put decision-making procedures on an objective basis. For instance, if the tax on the sale of real estate

were calculated in advance on the basis of objective values, tax officials would not be able to decide for themselves on the value of the property in question and there would be no opportunity for trade-offs and extortion. Another example would be to make the validation of tenders for public projects dependent on an evaluation that is calculated mathematically in advance and applied equally to all contenders. Lastly, electronic technology can make a significant contribution towards simplifying procedures.

4) We must set up and support independent authorities that are charged with the task of protecting citizens' rights and the oversight of certain areas that are vital to public life and the smooth running of the economy, such as the energy and telecommunications sectors.

5) We must reinforce the effectiveness of governance by formulating specifications, models and rules, staff training and development and the participation of independent experts in important procedures.

6) We must strengthen the independent judiciary and promote reforms and practices for the rapid resolution of differences. People affected by decisions of the state must

be able to seek judicial protection, which must be provided in such a way that administrative decisions can be overturned.

7) The principle of accountability must be extended so that those who make important economic decisions are obliged to furnish complete records and submit their inventories for regular audits. The regulatory framework must make those who break the rules of principled administration genuinely answerable to citizens.

8) There must be rules relating to the funding of parties and politicians, with sanctions in the case of non-compliance, and we must take all appropriate steps to combat 'black money.'

9) Official checks on the assets of those in power must be effective and lead to quick and clear conclusions, if only for a very small sample. These checks must be complete and those who break the rules must be punished in exemplary fashion. Too many incomplete or superficial checks serve only to aggravate bad management rather than to restrain it.

10) Finally, rules are needed to put the brakes on corruption in international transactions and global trade. The OECD has formulated such rules, but they need constant improvement, and, above all, implementation. (Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transaction – Paris, December 17, 1997)

Implementing the above suggestions requires inventiveness and moderation. Our political initiatives should not make the life of the administration difficult by encouraging bureaucracy and the shirking of responsibility, but, on the contrary, they should improve its quality, speed and effectiveness.

We must focus on giving priority to best practices that have been tried and tested in various countries. We need an exchange of opinions on the basis of experience.

In conclusion, I would like to emphasise something that may depart from the topic under discussion, but which I consider to be important. The Global Initiative promoted by former U.S. President Clinton is a response to globalisation and the problems it engenders. It is a response based on the universally accepted value of

global solidarity. With that as a guide, the initiative can prove to be a significant point of reference and an influence on international developments. It can help both international organizations and states and contribute to the formation of global governance in the 21st century for our citizens and the generations to come. The efforts that began with the creation of the United Nations 60 years ago need to be expanded and intensified, not only by the UN but also among civil society internationally. I believe we must give our full support to the endeavour that began in the three-day Clinton Global Initiative meeting and follow it up.

- Συμμετέχω διαφορετική αντίληψη από
την αντίληψή σου, σου δείχνω ότι θεωρώ
ωραίο

- Πράξεις κατά μαζικό θύση. Πάτη
τα Η.Σ. δύνω έρευνα να αρουκίσει αυτό που δείξει
ο κόσμος σήμερα

Εταιρία εργασία κυβερνήσεων, που βράδιασε
υγιεινά με νόμο κριτήριο του κροσάωσου της
απουσίας του κατέφατος

Προβλήματα δωλύνονται στο έθιμο εθιμικό.

Να φύουμε από το έθιμο στο διεθνή εθιμικό

Κεντρικά ωρισμένα θέματα, Ηχώρη του κλίματος από
το γαυσιόκω του διεθνήθιμου. Η γλώσσα. Ο ανα-
μετρήσιμη αναμέσα σε ωριστική - Δρυσιέ. Ανεπισημάνω
Διακυβέρνηση. (Διαγάνεια & επισημάνω).

Sectocal initiatives

Local transparency ~~Aspects~~ Facts

account business & NGOs, peer pressure

Other side of shaming; reward good
examples of corporate social government
and responsibility

India, Freedom of Information Act,

BR, Shoe industry labor practices

Πα να προχωρήσουμε χρειάζονται και άλλοι θάιτες

Η ανωνία των ωριστών δευ εαυρωσώματα μόνο από
τους κροσούς θεοσοί. Εαυρωσώματα και από τη κροσώ-
θουίτες των ωριστών - Η' ωριστική οργάνωση κροσώ

κροσώ Global Initiative, από δείξη να κροσώ σε
ωριστική εθιμικό.

Robinson = 2002 award
Nami Naido = curley

- no speakers, good discussions
- participants =

Πόρος ~~και~~ ην αοβ. οργάνωση

Governance, Climate Change, Poverty, Religion

= Global Women
Min. αὐθρονησικὴ
οργάνωση

1) U.N. it has failed - do not leave up to the expectations

- UN reform
- αὐθρονησικὴ διαπραγματευτικὴ
- small arms
- intergovernmental, all about sovereignty οὐκ ἔστιν ἐπὶ ταυτοῦσιν
- Clinton global initiative world world αὐθρονησικὴ

- tool that was designed to prevent war.
- it was an organization of governments

[Nami Naido
South Africa]

shifting from the national to the global level.

[Civil society representation as part of the govern. represent
fundamental change in the way international organi-

- U.N.: extreme lack of urgency ἡμετέρας ἀναγκῆς

2) Next big challenge: WTO negotiations in Hong-Kong. αὐθρονησικὴ
How we get the Doha Round ταυτοῦσιν;

You can negotiate a development round like a development round. (Hong-Kong trade)

Civil society participation αὐθρονησικὴ

The world needs a development round.

debt-concessions important, αὐθρονησικὴ trade - rights < human rights

- Nigeria: Elimination of subsidies

Health a human right = ~~the~~ center of the war against poverty

Biggest problem for developing countries

Επιχειρήσεις: Set a standard and try to abide (αὐθρονησικὴ)
to standard [Να ὑποχρεωθῶν εἰς αὐτήν]

αὐθρονησικὴ panel

- Μικρὴ ἀξίωση: χαρτὴ ἀξίωση τοῦ ἀπο 30 πέντων (αὐθρονησικὴ 3 ἀπο + moderator)
- Τραπέζι συνομιλίας μεταξύ τῶν ἀδελφῶν (αὐθρονησικὴ ἀξίωση σε ἐπιτροπὴν (αὐθρονησικὴ) ὡς τοῦσιν ἰδεται) - ἀπορροή: τῶν ἀξίωση (αὐθρονησικὴ)
- Μετὰ τὴν ἀξίωση ἀνάστασις τῆς ἀξίωση (αὐθρονησικὴ) αὐθρονησικὴ panel.